

Červen 2000

 MOTTO

*„Chválu
vzdejte
Hospodinu,
protože je
dobrý, Jeho
milosrdenství
je věčné“
Ž 136,1*

POLEČNOU ESTOU 4

ZPRAVODAJ OLEŠNICKÉ FARNOSTI

Milí čtenáři,

tímto číslem Společné cesty dovršujeme rok jejího obnoveného fungování a tak mi dovolu krátkou rekapitulaci.

Na jejích stránkách jsme mohli najít zprávy z farní rady, informace z dění ve farnosti, reportáže z různých akcí i osobní svědectví konkrétních lidí o jejich životě s Bohem.

Naším cílem bylo vytvořit prostor pro komunikaci. Informovat, to se nám myslím celkem daří a snad to přispívá i k tomu, že nevznikají o zveřejněných skutečnostech „neoficiální zprávy“.

Možná tu ale trochu chybí hlas druhé strany. Snad to nebylo dostatečně zjevné, ale zpravodaj je otevřený pro nás všechny a tak nás všechny znovu zvu ke spolupráci. Přivítáme každý nápad na zlepšení úrovně zpravodaje i každý seriózní příspěvek. Nebojme se projevit svůj názor a případně o něm diskutovat. Jako návnadu můžeme přijmout už toto číslo.

Samozřejmě děkujeme všem za jakoukoliv podporu a přejeme Vám léto jubilejního roku se vším, co k tomu patří.

Za redakci Josef Kánský

 POHLED DO DĚJIN

Keltové na chaloupce

Na každé chaloupce, která se do tohoto roku konala měla vždy stěžejní význam **celotáborová hra**. Byl to vždy soubor her, příběhů a různých dobrodružství, který stmeloval program chaloupky. Několik posledních let jsme se ponořovali do hlubokého středověku, kde jsme museli překonávat mnohé

obtíže na cestě k vítězství dobra. Letošní chaloupka zůstane věrná systému celotáborové hry a za námět k ní jsme zvolili dávnou kulturu **Keltů**.

Jistě by bylo nevhodné na tomto místě psát o tom, co keltové chystají na ty odvážné děti, kteří se odhodlají jet na dva týdny mimo domov, a proto chci spíše v souvislosti s tímto tématem zmínit několik aspektů keltského náboženství. Náboženství je konec konců to, co stojí v základu každé kultury a ať už má jakoukoli podobu, jde vždy o hledání něčeho vyššího, než je naše materiální já.

Když jsem se poprvé dozvěděl o tomto námětu, vytanulo mně na mysl slovo barbaři.

Kniha s názvem „Kniha pro každého Kelta“¹ velice obsáhle popisuje keltskou kulturu v mnoha oblastech. O náboženství píše: „Keltové uctívali několik božstev a přinášeli jim i lidské oběti. Vědci se domnívají, že při některých náboženských slavnostech jejich účastníci z rituálních důvodů konzumovali v malém množství i lidské maso. Keltské náboženství se vyvíjelo a postupně upouštělo od jakýchkoliv obětí, lidských nebo zvířecích. Jak k tomuto vývoji došlo, si neumíme vysvětlit, ale někteří badatelé tvrdí, že na Kelty zapůsobilo seznámení s buddhistickou filosofií. Můj osobní názor je, že Keltové, jako nesmírně přemýšlivý národ, došli k logickému poznání, že krvavé oběti božstvům nemají smysl, a proto od nich upustili...

Pozoruhodná je jistá shoda mezi náboženstvím Keltů. Velmi podobné jsou také dřevěné postavy božstev keltských a božstev slovanských. Myslím, že nejde o podobnost náhodnou, ale o doklad příbuzenských vztahů Keltů a Slovanů. Rozhodně došlo k setkání Keltů a Slovanů na území Čech, Slovenska, Ukrajiny, východního Německa, Polska a v rakouském Podunají a Slované od Keltů převzali rituály, idoly i zvyk uctívání starých stromů i celých posvátných hájů.“² Tolik citace o keltském náboženství v předkřesťanské kultuře.

V 1.století po Kristu byla Římany poražena Galie, což byl konec velkého národa Keltů v předkřesťanské Evropě. Jejich tradice však přežívali v místech, kde nepůsobil přímo římský vliv - v Irsku a na západě Britských ostrovů. Pokřesťanství a samotné keltské křesťanství popisuje Marcus Losack.³ „Přechod Keltů v Irsku ke křesťanství se odehrál rychle díky misionářské práci sv. Patrika a jeho následovníku (5. stol.). Irské místní církve založené Patrikem byly zřejmě zřizovány podle římského vzoru a měly diecézní strukturu, ale to se neosvědčilo. Během „zlatého věku“ keltského křesťanství (5.-9. stol.) přijala místo toho keltská církev klášterní systém, který sledoval vzor pouštních monastýrů v Egyptě, jak je známe dokonce i dnes...

Keltské křesťanství bylo charakterizováno silným smyslem pro realitu zla a hříšnosti a potřebu vykoupení a odpuštění. To bylo velmi charakteristické pro pouštní duchovní tradici, podle níž mniši odcházeli do pustiny bojovat proti pokušení a potlačit vášně...

¹ Knápek Zdeněk, Kniha pro každého Kelta, Rubico, Olomouc 1999

² tamtéž, s.72

³ Losack Marcus, Keltské křesťanství, in: Getsemany č.11, r..94, s.6

Keltské křesťanství se vyznačovalo spirituální vitalitou a dynamikou, jež byla tvůrčí i dobrodružná, zakořeněná v kontemplaci, modlitbě a duchovní kázni, ale vždy otevřená bezpodmínečné výzvě Boží. Duchovní horlivost, jaká se vyvinula zvláště v Irsku, přiměla mnohé věřící opustit rodnou zemi a vydat se na poušť, což bylo hledáním naprosté závislosti na Bohu...

...keltské křesťanství nikdy neznamenalo negaci světa, ale svět silně potvrzovalo. Mniši žili současně v samotě, ale také ve společenství. Klášter byl středem, kolem něhož obíhal společenský život, byl místem obrany a pohostinství, místem práce a tvořivosti, místem umělecké i výrobní energie stejně jako duchovní obnovy. Byl to také skutečný svět, kde byla zřejmá přítomnost hříchu a temna, lidské slabosti a nedostatečnosti. Svým zájmem o blahobyt společenství a snahou obstarat prostředky ke krytí potřeb se klášterní osady staly průkopníky budoucích center hospodářské, zemědělské a obchodní činnosti, nejen místy spirituální regenerace...

Hlubší nahlédnutí do keltských tradic je v souladu s naší vlastní potřebou ozdravení a plnosti a poukazuje na ono tvůrčí vzájemné sepětí s Bohem i lidmi, které tak toužíme uvést do tohoto světa“.

Jožin Soukal

„Toto je den, který učinil Hospodin...“

Tento Jubilejní rok je protkán celou řadou takovýchto dnů. Člověk se ještě nepřestal radovat z jednoho a už je tu další. V tomto „svatém flámování“ jako perla zazářil 24. červen, kdy jsme byli v katedrále sv. Petra a Pavla svědky svěcení 18 novokněží, mezi nimi i našeho farníka Václava. Bylo nádherné být při této události ve společenství věřících v přeplněné katedrále, i když nohy bolely a vzduch byl těžký.

Mnohaleté prosby a oběti naší farnosti byly završeny tím, že jeden z nás řekl „Ano“ svému povolání ke kněžské službě. V této souvislosti mě jen napadá, jaké by to asi bylo, kdyby čas věnovaný rozebírání chyb našich kněží (domnělých i skutečných) byl věnován modlitbě za nová povolání. To bychom pak asi museli přebytek novokněží exportovat do USA, jako v době sv. Jana Nepomuckého Neumanna.

Již dlouho se těšíme na další „den, který učinil Hospodin“, který, jak věřím, bude tato sobota (8. Července) v Kněževsi s primiční mší sv. našeho novokněze. Nenechme se o tento den okrást svou vlastní lhostejností a jděme tam. Určitě nebudeme zklamáni.

Na závěr kněžského svěcení pan biskup Vojtěch oznámil novokněžím jejich nová místa působení (Václav bude působit v Králově Poli v Brně). Bylo to, jako když Kristus posílal do světa své učedníky.

Tak tedy milý Václave šťastnou cestu.

Jan Novotný st.

SVĚDECTVÍ

Chci se s vámi podělit o svoji zkušenost z jednoho místa, kde se mi daří nalézat sílu a směr své víry. Ne, že by to jinde nešlo, jen mě to jinde příliš neoslovuje.

Již 3 roky jezdím občas na víkend do DISu - Dům Ignáce Stuchlého ve Fryštáku, - salesiánského pastoračního střediska. Začalo to formačkami, což jsou pravidelná setkávání skupiny mladých lidí, kteří cítí touhu růst a hledají někoho, kdo by je trochu směřoval. Následovaly další akce - duchovní obnovy, slavení Velikonoc, debatní kroužky církevního sněmu katolické církve,... Protože studuji v Praze a Fryšták je daleko, musím dobře vybírat, na co přijedu, neboť akcí je velké množství a rozmanitého druhu.

Jezdím do DISu z několika důvodů: Našla jsem tu lidi, kteří se stali nejen mými „rádci,“ ale i přáteli, mohu s nimi jen tak být, mluvit o svých radostech či problémech, podají mi pomocnou ruku, když nevím, kudy kam. Jsou mi k dispozici a zároveň mě vedou k tomu, abych jejich pomoc potřebovala co nejméně.

Nalezla jsem tu atmosféru obrovské svobody. Přestože přijedu na nějakou akci, mohu dělat, co chci, mohu se zúčastnit, čeho chci, myslet si, co chci a mluvit, o čem chci. Každá svoboda ale končí u zodpovědnosti, takže chaos tu rozhodně nevzniká. Svoboda mi umožňuje přemýšlet o smyslu věcí, které dělám, proč je vlastně dělám a zda je chci dělat. Umožňuje mi hledat mou vlastní cestu, snažit se být sama sebou, jít za touhami, o nichž věřím, že mi je do srdce vložil Pán. Věřím, že si Pán přeje, abych i na tomto světě byla šťastná, abych využívala a rozvíjela své schopnosti nejen k radosti lidí okolo, ale i k radosti své. Přestože je na této cestě mnoho bolesti a nejistoty, poznávám, že to vše je odměňováno velikou radostí a pokojem. Cítím, že je Pán se mnou, i když bloudím, protože hledání je jedním ze smyslů existence. Na své cestě nacházím Boha mnoha tváří, jež mi dříve zůstávaly skryty. I v sobě objevuji mnohé oblasti, o nichž jsem dříve nevěděla a nejsou vždy jen dobré. Veškerému mému směřování velí svědomí, věřím, že v mém svědomí je Pán, že je to on, kdo mě učí vidět věci pravdivě, že svět není černobílý a člověk je schopný se zodpovědně rozhodovat, je-li ochoten tomu věnovat dostatek odvahy a energie. Nikdy nemám jistotu, že jdu správně, můj cíl je velmi mlhavý, ale vím, že jdu.

Markéta Soukalová

Letošní velikonoce jsem po několika letech strávil opět doma v Olešnici. Protože velikonoční svátky jsou pro mě spojeny hlavně s liturgií, neváhal jsem a zúčastňoval jsem se velikonočních obřadů. Při nich mě mimo jiné zaujal způsob přijímání pod obojí, který se v těchto dnech praktikoval. Jistě je výborné více přiblížit tehdejší poslední večeři Páně, ale musím říci, že pro mě tento způsob přijímání znamenal jistý problém. Ten byl způsoben „nutností“ přijímat do úst. Když jsem se později ptal jáhna Vaška na možnosti přijímání pod obojí jiným způsobem, než že kněz hostii namočí a poté ji vloží do úst, odpověděl mi, že se s jiným způsobem ještě nesetkal. Proto jsem si vyhledal článek Pavla Hradílka (Podávání na ruku, časopis Getsemany, č.2, únor 1998, s.31-33), ze kterého chci volně ocitovat alespoň ty části, které se nějakým způsobem týkají uvedeného problému.

„Česká biskupská konference rozhodla v roce 1997 o možnosti podávání sv. přijímání na ruku a Kongregace pro bohoslužbu a svátosti s tím vyjádřila souhlas. Rozhodnutí vstoupilo v platnost 1.neděli postní v roce 1998. ...Biskupská konference vydala pětadvacetistránkový metodický materiál jako pomůcku pro ty, kteří budou nový způsob přijímání vysvětlovat.“

V materiálu se doporučuje svoboda a to jak v rozhodnutí přijímacího, jakým způsobem chce přijímat a podávající to musí respektovat, tak i v tom, že celý materiál se má chápat jako inspirace a každý služebník církve jej má aktualizovat ve své obci s přihlédnutím k místním podmínkám. Je určen pro tvořivé použití...

Materiál mimo jiné zdůrazňuje, že

- přijímání Krve Páně pitím z kalicha má přednost před ostatními způsoby (např. před namáčením) pro větší plnost svátostného znamení
- není vhodné, aby si přijímající bral chléb či kalich sám (argument, že potom se přijímající nemůže rozhodnout, zda chce přijímat na ruku či do úst, bych doplnil o další argument: vytrácí se tak liturgické znamení eucharistie jako hostiny, která vytváří personální vztahy účastníků
- je „velmi vhodné“, aby křesťané přijímali pod obojí způsobou

Přes nesporně pozitivní hodnocení materiálu však některé aspekty postrádám:

- ◆ není uvažován jiný způsob, než že „věřící předstoupí před kněze...“ Tento způsob „přicházení ve frontě“ u nás většinou zdomácněl. Je přijatelný z hlediska praktického, ovšem z hlediska liturgicko-teologického je vhodný méně. (Kristus přichází k nám, tak i služebník přinášející Krista by měl přicházet k přijímajícímu; při stání za sebou se potírá sociální rozměr; přicházení ve frontě přijetí a polykání na zpáteční cestě spíše připomíná bufet, kde se jí za pochodu, než slavnostní hostinu).
- ◆ Při popisu podávání pod obojí namáčením je uveden jako jediný způsob přijímání do úst. Ve světě je běžně užívanou praxí, kdy přijímající dostane na ruku, sám si namočí a přijme. Pokud zde nedojde ke korekci směrnice, pak by

v tomto případě vycházela zcela naprázdno, protože by velmi často přijímání na ruku znemožňovala.“

Takto se tedy na věc díval Pavel Hradílek na přijímání pod obojí před více jak dvěma léty. Po mém nedávném dotazu, který jsme na něj ohledně tohoto tématu směřoval, mi bylo sděleno, že se od té doby nic nezměnilo.

Dospěl jsem tedy k přesvědčení, že způsob přijímání je závislý hlavně na každém podávajícím s odvoláním se na již výše zmíněnou svobodu pro tvořivé použití.

Věřím, že tento příspěvek neberete jako zbytečné „rozhrabování detailů“, ale spíše jako podnět pro přemýšlení nad tím co v liturgii konáme a co se nám mnohdy stává velmi automatické. Takovou mám alespoň já zkušenost.

Jožin Soukal

STRÍPKY POEZIE

Jistá Jana Vopatová, t.č. studentka Jaboku, jež se důvěrně nazývá „Abatyše“, napsala do předmětu Jazykový projev práci na námět knihy Plná slávy od Bruce Marshalla. Vypsala si několik vět, které ji zaujali a k těm napsala své myšlenky, které ji „pluly mozkovými závitými“. Zde je střípek její tvorby...

„Neboť je zřejmo , že mnoho lidí dobré vůle zůstává mimo církev.“

Po modré značce krácel muž.
Věřil, že jde správně,
modrá je zatím tak akorát,
řekl si,
když pročítal rozcestníky, aby opravdu trefil
domů.

A usmíval se na ty, jenž potkal,
když žlutá, červená nebo zelená
se křížila s tou jeho,
protože tam šli také.
Někdy po cestě voněl ke květinám.

Nechtěl proběhnout místa
setkání.

U kraje lesa stál obrovský starý dub a jedna stařenka se k němu chodila
modlit.

Bylo teplo, celý den modré nebe.

Tátovi si na rameno sedl motýl,
ale na fotce vypadal jako skvrna.
Pověsili si ji na zed' a měli z ní radost.

Jen málo z jejich známých vědělo,
co tam visí.
Má se přemýšlet nad skvrnami?
Někoho potěšily rozmazané barvy,
málokterí věřili, že je to motýl.

Les ale pořád stejně šuměl,
pro skvrny i pro motýlí křídla.

ŽIVOT JINÉ FARNOSTI

Železnická farnost

Železnice je malá farnost, která má 3 místní obyvatele, kteří navštěvují zdejší kostel pravidelně. Každou neděli je ale kostel plný lidí, kteří do Železnice dojíždějí z okolí. Nejvíce lidí sem dojíždí z okolí Jičína a Lomnice nad Popelkou, Popovic a Robous.

Zdejší farář, páter Josef Kordík oslaví nyní 25. výročí kněžského svěcení. Myslím, že za těch 25 let dokázal, co pro něho jeho víra znamená a zapsal se do podvědomí i na úrovni, která dalece přesahuje železnickou farnost.

Tak tedy od začátku. Krátce po vysvěcení byl Josefu Kordíkovi odňat státní souhlas a byl za svou činnost v církvi pronásledován, vyslýchán a měl s tehdejším režimem mnohé problémy. Byl také aktivní v podzemní církvi. O tomto období napsal knihu, která však nevyšla v tištěné podobě, ale je možné ji nalézt na internetové stránce www.cibulka.cz.

Po roce 1989 nastoupil do této malé obce u Jičína, kde již téměř 10 let působí. Podílí se na tvorbě společenství lidí, kteří vědí, co chtějí, kteří jsou aktivní v naší církvi a snaží se zde podporovat vzdělanost. Fungují zde některé věci, které přispívají k otevřenosti naší farnosti. Mezi nimi je například to, že se každou neděli po mši svaté sejdeme na faře, kde si uděláme čaj, posedíme a často zde hovoříme o tom, co se kázalo v kostele či o aktuálních problémech věřících či církve. Mluvíme zde zcela otevřeně a nebojíme se vyjadřovat své názory. Proto zde také funguje již zhruba 1 rok sněmovní kroužek Naděje, který navštěvuje v průměru 15 lidí.

Zcela nově funguje také pastorační rada, která slouží k řešení akutních problémů farnosti jako celku. Ekonomická rada zasedá každých 14 dní (nebo kdykoli je třeba) a PR se schází jednou za měsíc. Na PR se také radíme, koho pozveme na pravidelnou přednášku, které se u nás konají. Samozřejmostí je i internet, který je přístupný všem.

Poslední zajímavostí je také farní časopis, jehož první číslo vyšlo v dubnu tohoto roku. Jeho název je Listy svatého Jiljí, což je patron železnického kostela. Sem přispívají všichni, kteří chtějí nějak vyjádřit svůj názor. Tento časopis je zcela v režii farníků.

Mám-li zhodnotit farnost jako celek, musím říci, že zde vládne otevřenost, optimismus a snažíme se najít cestu jeden k druhému, ale i k církvi jako celku. Víme o problémech a snažíme se je řešit. Abychom mohli být kritičtější i k sobě navzájem, zavedli jsme to, že si všichni mezi sebou tykáme a podnikáme společné akce i mimo kostel, čímž se lépe můžeme poznat a pochopit. Myslím, že když přijedete, bude srdečně uvítání a sami můžete poznat, že když se chce, tak to jde.

Alena Pourová

NA ZÁVĚR

SPOLEČNOU CESTOU Zpravodaj farnosti Olešnice
Vydává: Římsko-katolická farnost Olešnice,
Nám. Míru 86, 679 74 Olešnice,
P. Stanislav Tvarůžek, farář
Redakce: Josef Kánský, Magdalena Kintrová, Vladimír Kintr,
Jaromír Kintr, Markéta Konečná, Miroslav Halámek,
Milan Trmač, Petr Stejskal, Milena Blahová
NEPRODEJNÉ. Vychází pro vnitřní potřebu farnosti.